

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobců: **a) M. N., b) L. Ch., c) J. S., d) Společenství vlastníků jednotek pro dům v Plzni, Stanko Vodičky 1978/25, 1979/23 a 1980/21, se sídlem Stanko Vodičky 1979/23, Plzeň, e) Společenství vlastníků U Lomů 9, 11, 13, 15, Plzeň, se sídlem U Lomů 1984/9, Plzeň, f) Společenství vlastníků jednotek v domě Wolkerova 1,3,5 Plzeň, se sídlem Wolkerova 1983/5, Plzeň,** všichni zastoupeni JUDr. Ondřejem Moravcem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 832/19, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát města Plzně, se sídlem Škroupova 246/4, Plzeň, za účasti: I) CETIN a.s., se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, II) T.G., a.s., se sídlem K Cihelnám 699/35a, Plzeň, zastoupena Mgr. Lukášem Hegnerem, advokátem se sídlem Jiráskovo náměstí 816/4, Plzeň, III) Quantcom, a.s., se sídlem Křižíkova 36a/237, Praha 8, zastoupena Mgr. Andreou Stachovou, advokátkou se sídlem Valentinská 92/3, Praha 1, o kasační stížnosti žalobců b), c), d), e) a f) proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2024, č. j. 77 A 27/2023-122,**

t a k t o :

- I. Kasační stížnost s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému s e náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoby zúčastněné na řízení n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Úřad městského obvodu Plzeň 2 – Slovany, odbor stavební a silničně správní, rozhodnutím ze dne 5. 12. 2022, č. j. UMO2/19249/22, schválil stavební záměr osoby

zúčastněné na řízení II) (stavebníka) stavby bytového domu na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, XE a XF v k. ú. P.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 3. 2023, č. j. MMP/110243/23, zamítl a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.

[3] Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou ke Krajskému soudu v Plzni, který ji shora uvedeným rozsudkem ze dne 28. 2. 2024, č. j. 77 A 27/2023-122, zamítl. Krajský soud se nejdříve zabýval otázkou (ne)přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že není nepřezkoumatelné.

[4] Poté krajský soud hodnotil námitku zhoršení dostupnosti parkovacích míst v oblasti. Dospěl k závěru, že otázka dostupnosti parkování není přímou součástí pojmu „kvalita prostředí“ ve smyslu § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v relevantním znění (dále jen „vyhláška o obecných požadavcích na využívání území“), neboť zajištění parkování na veřejné pozemní komunikaci nelze prima facie chápat jakou součást ochrany některé ze složek životního prostředí, resp. ochrany před imisemi, k níž má požadavek na kvalitu prostředí (dříve pohodu bydlení) sloužit. Nedostatek parkovacích míst je podle krajského soudu navíc jev zcela obecný, vyskytující se na téměř každém sídlišti či v každé hustěji obydlené lokalitě. Problémy s dostupností parkovacích míst žalobců totiž plynou z toho, že nemovitosti, jichž jsou (resp. jejich členové) spoluvlastníky, z historických důvodů nedisponují vlastními parkovacími místy. Posuzovaný stavební záměr naproti tomu má vybudovat 54 parkovacích míst pro obyvatele dané stavby, ačkoli podle § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, který byl speciálním ustanovením k obecnému § 20 odst. 1 téže vyhlášky, jich bylo požadováno pouze 47. V důsledku uvedeného vztahu speciality nelze hovořit o tom, že by záměr splňující požadavky § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, resp. technické normy, na kterou toto ustanovení odkazovalo, mohl nepřiměřeným způsobem narušit kvalitu prostředí sousedů posuzované stavby ve smyslu § 20 odst. 1 téže vyhlášky. Jak již rovněž zdůraznily správní orgány, nad rámec parkovacích míst pro obyvatele posuzované stavby stavební záměr zahrnuje stavební úpravy místní komunikace v ulici U Lomů, v jejichž rámci má být rozšířen stávající počet parkovacích stání na zdejším veřejném parkovišti o 6 míst. Do parkování obyvatel sousedních domů v dalších ulicích (především Stanko Vodičky a Wolkerova) pak posuzovaný stavební záměr nijak nezasahuje, navíc, byť to krajský soud nepovažoval za rozhodující, dodal, že žalobci ve správním řízení nezpochybnili závěr správních orgánů, že parkování obyvatel sousedních domů na uvedených místních komunikacích je vzhledem k jejich šířce a obousměrnému provozu v rozporu s § 25 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění, dle něhož „[p]ři stání musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy; při zastavení musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro oba směry jízdy“.

[5] Ani námitku neúplnosti skutkových zjištění neshledal krajský soud důvodnou, neboť správní orgány se problematice parkovacích míst věnovaly a zohlednily, že stavební záměr počítá s vyšším počtem parkovacích stání, než požaduje zmiňovaná technická norma, jakož i to, že bude zvýšen počet parkovacích míst na přilehlém veřejném parkovišti. Neprovedením místního šetření pak správní orgány nepochybily, neboť není zřejmé, jak by

pokračování

měl být dostatečně vypovídající údaj o počtu v dané lokalitě běžně parkujících automobilů, jehož určení se žalobci dožadovali, zjištěn ani k čemu by měl takový údaj sloužit.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám porušení principu proporcionality při posuzování zásahu do kvality prostředí (dříve pohody bydlení) a nedostatečného zohlednění zájmů stávajících obyvatel lokality, ani neshledal, že by odvolání žalobců mířilo proti koordinovanému závaznému stanovisku Magistrátu města Plzně ze dne 6. 4. 2022, č. j. MMP/115292/22, proto žalovaný nebyl povinen si vyžádat jeho potvrzení nebo změnu dle § 149 odst. 7 správního řádu.

II.

Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a repliky žalobců

[7] Původně všichni žalobci napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností, avšak žalobkyně a) jako jediná z nich nezaplatila soudní poplatek za kasační stížnost, takže Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 15. 8. 2024, č. j. 5 As 76/2024-30, řízení o její kasační stížnosti zastavil a dále pokračuje v řízení pouze o kasační stížnosti žalobců b) až f) (stěžovatelů). V ní stěžovatelé namítají, že krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit již jen z toho důvodu, že podle nich žalovaný ze splnění zmiňované technické normy u posuzovaného záměru bez dalšího vyvozuje její soulad s vyhláškou o obecných požadavcích na využívání území s tím, že nemusí být posuzováno, zda stavební záměr nezhoršuje kvalitu prostředí ve smyslu § 20 odst. 1 vyhlášky. Krajský soud totiž není oprávněn úvahu o této otázce za správní orgány doplňovat.

[8] Stěžovatelé nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že dostupnost parkování není součástí kvality prostředí ve smyslu § 20 odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území. Jsou přesvědčeni o opaku, a proto je nutné jimi tvrzené snížení dostupnosti parkovacích míst pro obyvatele sousedních nemovitostí poměřovat s protichůdnými zájmy stavebníka. To však správní orgány neučinily. Jejich rozhodnutí jsou totiž založena na absolutní preferenci stavebníkova vlastnického práva bez jakékoli reflexe zájmů stěžovatelů. Naplnění požadavku na počet parkovacích míst dle § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území pak není relevantní, neboť zajišťuje pouze komfort obyvatel nového bytového domu a nebere přitom žádný ohled na zájmy dosavadních obyvatel lokality.

[9] Stěžovatelé rovněž namítají, že skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně. Konstatování soudu, že parkování na ulicích U Lomů, Stanko Vodičky a Wolkerova probíhá v rozporu s právními předpisy, nemá oporu ve spisech. Správní orgány i soud pochybily, když shledaly návrh stěžovatelů na provedení místního šetření za nadbytečný. Stěžovatelům tím totiž bylo znemožněno prokázat, že tvrzené rozšíření kapacity veřejně přístupného parkoviště je ryze formální, neboť skutečný počet aktuálně legálně dostupných a užívaných parkovacích míst je vyšší než počet míst vyznačených dopravním značením.

[10] Závěrem stěžovatelé namítají, že námitky uvedené v III. části jejich odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně směřují vůči závěrům koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Plzně ze dne 6. 4. 2022, č. j. MMP/115292/22, jakožto orgánu územního plánování. Žalovaný měl proto dle § 149 odst. 7 správního řádu povinnost vyžádat si potvrzení nebo změnu koordinovaného závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného Magistrátu města Plzně, což neučinil.

[11] Z uvedených důvodů stěžovatelé navrhuji zrušení rozsudku krajského soudu i rozhodnutí žalovaného.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatelé v odvolání přezkum koordinovaného závazného stanoviska orgánu územního plánování nepožadovali. Stavební záměr disponuje 7 parkovacími místy navíc oproti požadavkům technické normy. Na veřejném parkovišti v ulici U Lomů bude nově 20 parkovacích míst oproti dosavadním 14. Stavební záměr je v otázce parkovacích míst naddimenzován oproti požadavkům technické normy, a proto v souladu s legislativou účinnou v době rozhodování správních orgánů.

[13] Je pravdou, že stávající zástavba sousedních bytových domů, která vznikala v 60. letech 20. století, nemá vůbec řešenu otázku parkovacích míst. Obyvatelé lokality proto parkují na veřejném parkovišti o 14 parkovacích místech, které stavební záměr rozšiřuje o 6 nových míst, a dále neoprávněně parkují na místních komunikacích v dalších okolních ulicích. Je-li stavební záměr co do parkovacích míst naddimenzován oproti požadavkům technické normy a k tomu navyšuje počet veřejně dostupných parkovacích míst, nemůže stavba ani její provoz snižovat počty parkovacích míst v lokalitě. Jsou-li dodrženy normy, které se týkají obecných požadavků na výstavbu a které svým obsahem odrážejí požadavky na kvalitu prostředí, pak jsou splněny i požadavky na kvalitu prostředí.

[14] Stěžovatelé na vyjádření žalovaného reagovali replikou, v níž citují III. část svého odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně s argumentací, že z materiálního pohledu míří tato část odvolání rovněž vůči závěru koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Plzně. Nesouhlasí proto s tvrzením žalovaného, že jejich odvolání proti tomuto koordinovanému závaznému stanovisku nesměřovalo.

[15] Splnění počtu parkovacích míst požadovaného technickými normami řeší otázku potřeb budoucích uživatelů stavby, nikoliv stávajících obyvatel lokality. Neodpovídá proto na otázku, zda stavební záměr nezhoršuje kvalitu prostředí.

[16] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelé byli účastníky řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud považuje za klíčové skutečnosti, které byly stěžovatelům mnohokrát opakovány oběma správními orgány (včetně popisu stavby ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně) i krajským soudem a kterým stěžovatelé, zdá se, stále nechtějí rozumět: posuzovaný záměr splňuje „nad plán“ požadavky na něj dopadajícího § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, podle něhož

pokračování

„*stavební pozemek se vždy vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno umístění odstavných a parkovacích stání pro účel využití pozemku a užívání staveb na něm umístěných v rozsahu požadavků příslušné české technické normy pro navrhování místních komunikací, což zaručuje splnění požadavků této vyhlášky*“ (důraz doplněn). Konkrétně se jednalo o technickou normu ČSN 736 110 (Projektování místních komunikací), která se tím, že na ni odkazoval obecně závazný právní předpis (zmiňovaná vyhláška), stala závaznou. Jak vyplývá mj. z technické zprávy k části D.2.6. (Komunikace a zpevněné plochy) ověřené projektové dokumentace (jež je nedílnou součástí rozhodnutí správního orgánu I. stupně), podle této technické normy byl proveden výpočet potřebných parkovacích stání pro posuzovanou novostavbu, a to tak, že podle počtu a velikosti jednotlivých plánovaných bytů v novostavbě byl počet osob, které budou v domě bydlet, stanoven na cca 80 a počet tomu odpovídajících parkovacích stání na 35 míst s tím, že za následného použití koeficientů v podobě vlivu stupně automobilizace pro Plzeň 1,25 a stupně úrovně dostupnosti 0,6 bylo dosaženo konečného počtu 47 potřebných stání. Správnost tohoto výpočtu ani jeho vstupních údajů stěžovatelé nijak nezpochybňují, je otázkou, zda se s nimi zástupce stěžovatelů vůbec seznámil.

[19] Jak již bylo zmíněno, zároveň správní orgány i krajský soud stěžovatelům nesčetněkrát zdůraznily, že uvedený požadavek posuzovaný záměr překročil, když namísto požadovaných 47 parkovacích stání pro obyvatele novostavby počítá dokonce se zřízením 54 míst (27 v garážích a 27 severně od navrženého bytového domu). Tento počet není nějakou „střelbou od boku“, jak stěžovatelé naznačují ve svých podáních, ale i pro stavebníka zcela závaznou součástí výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně i jím ověřené projektové dokumentace, kde jsou jednotlivá parkovací místa nejen popsána v textové části této dokumentace, ale i zcela konkrétně znázorněna na jednotlivých výkresech stavby v příslušném měřítku. Z toho všeho vyplývá, že stěžovateli neustále opakovaná námitka, že posuzovaný záměr zhorší možnosti parkování v dané lokalitě z toho důvodu, že do ní přivede nová vozidla, je zcela nedůvodná. Daná technická norma totiž samozřejmě není samoučelná, ale je naopak koncipována tak, aby výsledkem provedeného výpočtu byl reálný odhad dostatečného počtu parkovacích míst pro potřeby nové stavby, jejíž obyvatelé či jejich občasné návštěvy tak při dosažení, a tím spíše překročení, tohoto počtu parkovacích míst nebudou svými vozidly zatěžovat stávající (jakkoli nedostatečné) parkovací kapacity sloužící ostatním obyvatelům dané lokality.

[20] Stejně nedůvodná či spíše absurdní je námitka, podle níž by měl posuzovaný záměr zhoršit možnosti parkování v dané lokalitě rovněž tím, že nějakým, blíže nespecifikovaným způsobem omezí počet parkovacích míst, která měli před realizací tohoto záměru k dispozici dosavadní obyvatelé sousedních nemovitostí. Opět správní orgány i krajský soud stěžovateli nesčetněkrát zdůraznily, že opak je pravdou, že totiž posuzovaný záměr (rovněž závazně zpracovaný v ověřené projektové dokumentaci) počítá s tím, že vedle zmiňovaných 54 stání pro potřeby obyvatel nového bytového domu dojde příslušnými stavebními úpravami místní komunikace na ulici U Lomů k rozšíření kapacity tamního veřejného parkoviště, které sloužilo a nadále bude sloužit všem řidičům (§ 19 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích), ze 14 na 20 parkovacích míst. Dopad záměru na možnosti parkování dosavadních obyvatel v ulici U Lomů tedy bude pozitivní, zatímco jeho dopad na možnosti parkování v jiných ulicích v dané lokalitě, ať již toto parkování je, či není v rozporu se zákonnými pravidly silničního provozu, nebude žádný, neboť tento záměr do těchto míst stavebně ani nijak jinak nezasáhne.

[21] Nejvyšší správní soud se tedy plně ztotožňuje se závěrem správních orgánů i krajského soudu, že za situace, kdy v rámci posuzovaného záměru má vzniknout dostatek parkovacích míst pro obyvatele nového bytového domu a zároveň stávající možnosti parkování nebudou tímto záměrem nijak omezeny, ale naopak rozšířeny, nepřinese tento záměr zhoršení, ale naopak zlepšení možností parkování i pro dosavadní obyvatele sousedních nemovitostí. Je potom zcela nerozhodné, zda otázku parkování bylo možné podřadit pod pojem kvality prostředí ve smyslu § 20 odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, či nikoliv. Pokud bude mít posuzovaný stavební záměr v otázce parkování na stěžovatele a další obyvatele sousedních nemovitostí pozitivní dopad, není zřejmé, jakou proporcionalitu a čeho by stěžovatelé chtěli posuzovat. Nejvyšší správní soud se tedy v každém případě ztotožňuje se závěrem správních orgánů i krajského soudu, podle něhož, pokud stavební záměr splňoval v otázce řešení dopravy v klidu (parkování) požadavky § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území (a zároveň nijak neomezoval stávající možnosti parkování v daném místě), platilo, co toto ustanovení výslovně stanovilo, totiž že tím bylo zaručeno splnění požadavků celé této vyhlášky. Za takových okolností by se jevilo souběžné posuzování téže otázky z pohledu § 20 odst. 1 dané vyhlášky jako zcela nesmyslné a nadbytečné.

[22] Stěžovatelům již bylo rovněž nesčetněkrát zdůrazněno, že jejich potíže s parkováním plynou z toho, že bytové domy, v nichž bydlí (resp. jež spravují), byly postaveny již v 60. letech 20. století, a proto nedisponují dostatečnými (či spíše téměř žádnými) vlastními parkovacími místy. Tento stav ovšem nezpůsobil stavebník – jeho stavební záměr dokonce nad rámec jeho povinností počítá s více parkovacími místy pro potřeby jeho stavby, než požaduje příslušná technická norma, a rovněž nad rámec jeho povinností i s mírným zlepšením možností parkování všech ostatních. Lapidárně řečeno, nedostatečné parkování kolem domů ve vlastnictví či správě stěžovatelů je jejich problémem, nikoliv problémem stavebníka. Bylo by samozřejmě nepřipustným zásahem do stavebníkova vlastnického práva, pokud by byl za daných okolností jeho záměr jakkoli omezován za to, že bytové domy v okolí jeho stavebního záměru nedisponují adekvátním počtem parkovacích míst. O tom, že by správní orgány či krajský soud v rámci vypořádání této námítky jakýmkoli způsobem upřednostnily vlastnické právo či zájem stavebníka před vlastnickým či jiným právem stěžovatelů, jak stěžovatelé také opakovaně tvrdí, nemůže být v tomto případě ani řeči.

[23] Netřeba ani dodávat, že se Nejvyšší správní soud ztotožňuje rovněž se závěrem krajského soudu, že provedení místního šetření by bylo nadbytečné. Za situace, kdy veškeré, výše popsané rozhodné skutečnosti zcela jednoznačně vyplývají ze správního spisu, především z předložené a v daném společném řízení ověřené projektové dokumentace, není vůbec zřejmé, co by mělo být takovým místním šetřením zjišťováno a za jakým účelem. Nejvyšší správní soud nerozumí požadavku stěžovatelů, aby při tomto místním šetření byl zjišťován skutečný počet aktuálně legálně dostupných a užívaných parkovacích míst, který je podle stěžovatelů vyšší než počet míst vyznačených dopravním značením. Stěžovatelé nijak konkrétně nezpochybňují, že kapacita dosavadního veřejného parkoviště v ulici U Lomů byla 14 míst, a skutečnost, že se tato kapacita po realizaci daného záměru navýší na 20 míst, jednoznačně vyplývá z projektové dokumentace. Jak již bylo též konstatováno, do parkování na ostatních ulicích v dané lokalitě posuzovaný stavební záměr nijak nezasahuje.

pokračování

[24] Zároveň se Nejvyšší správní soud nemůže ubránit dojmu, že i stěžovatelům, resp. jejich právnímu zástupci musí být výše uvedené „kupecké počty“ ohledně otázky parkování dostatečně zřejmé, že však tuto otázku používají spíše účelově jako zástupný problém za tím účelem, aby bránili stavebnímu záměru, s jehož realizací ve svém sousedství se jednoduše nechťejí smířit.

[25] To ostatně platí též o jejich poslední námitce, podle níž část III. jejich odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně mířila svým obsahem proti závěrům koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Plzně ze dne 6. 4. 2022, č. j. MMP/115292/22, a proto měl žalovaný povinnost si vyžádat jeho potvrzení nebo změnu postupem dle § 149 odst. 7 správního řádu. Tato námitka totiž postupně „bobtná“ od onoho odvolání, kde, přestože již bylo zpracováno tímž právní zástupcem stěžovatelů, uvedené závazné stanovisko nebylo vůbec zmíněno, k žalobě, kde tato procesní výtky tvořila spíše menší část jinak „věcně“ koncipované námitky *„nezohlednění zájmů stávajících obyvatel lokality“*, až po kasační stížnost, kde již byla veškerá pozornost soustředěna na tento problém údajného *„nesprávného posouzení právní otázky v souvislosti s přezkumem koordinovaného závazného stanoviska“*.

[26] Stěžovatelé v kasační stížnosti zejména argumentují, že část III. jejich odvolání mířila zejména proti závěrům závazného stanoviska orgánu územního plánování vydaného dle § 96b zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v relevantním znění (dále jen „stavební zákon“). Jak stěžovatelé sami v kasační stížnosti uvádějí, dle § 96b odst. 3 stavebního zákona platilo: *„V závazném stanovisku orgán územního plánování určí, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv. Jestliže shledá záměr přípustným, může stanovit podmínky pro jeho uskutečnění.“*

[27] Stěžovatelé v prvním odstavci uvedené části odvolací argumentace namítali, že *„rozhodnutí jako celek je zatíženo tím, že jsou upřednostňovány zájmy stavebníka před oprávněnými zájmy odvolatelů, resp. stávajících obyvatel lokality obecně“*. Ve zbylých dvou odstavcích pak prezentovali argumenty na podporu tohoto tvrzení. Posouzení otázky kolize zájmů stavebníka se zájmy obyvatel okolních nemovitostí není primárně předmětem závazného stanoviska orgánu územního plánování. Nejedná se totiž o otázku souladu s politikou územního rozvoje ani územně plánovací dokumentací ani primárně nejde o otázku souladu s cíli či úkoly územního plánování, jak byly definovány v § 18 a § 19 stavebního zákona. V daném případě se jednalo spíše o posouzení, zda je stavební záměr v souladu s konkrétními požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů, které bylo dle § 94o odst. 1 písm. a) stavebního zákona v kompetenci stavebního úřadu.

[28] Stěžovatelé navíc v předmětné části odvolání několikrát výslovně označili stavební úřad a jeho prvostupňové rozhodnutí, a, jak již bylo konstatováno, koordinované závazné stanovisko dotčeného orgánu vůbec nezmiňovali. Byť k tomu skutečně nebyli povinni a byť lze i připustit, že argumentace uvedená v posledním odstavci dané části odvolání mohla souviset i s cíli územního plánování (jako ostatně téměř vše, co se v územním či společném řízení podle stavebního zákona posuzovalo), jednalo se o argumentaci (přestože byla koncipována právním profesionálem) natolik vágní, obtížně srozumitelnou a nekvalitní, že nelze jednoznačně říci, že by svým obsahem směřovala proti obsahu závazného stanoviska, aby dle § 149 odst. 7 správního řádu zakládala povinnost žalovaného jakožto odvolacího orgánu

vyžádat si od správního orgánu nadřízeného dotčenému orgánu potvrzení či změnu tohoto závazného stanoviska.

IV.

Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi jeho účastníky se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalovanému ovšem v řízení o kasační stížnosti nad rámec běžné administrativní činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[31] Osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž splněním by jim vznikly náklady, proto soud dle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. rozhodl o tom, že tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. června 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu